DE RAMP TE VLISSINGEN

paar spatborden, wat lak. Ook kwam er 'n chauffeur uit de stad, om Karel en z'n vrouw verder te rijden. Maar Suus en Anni hebben ze toch af moeten telegrafeeren!!

TOM SCHILPEROORT.

HUN EERSTE ·· TWIST ··

I.

Is dat je laatste woord? Meen je dat?"

Mevrouw Muller beantwoordde de vraag van haar echtgenoot met de wedervraag:

„Zeg ik niet altijd wat ik meen?"

„Altijd.... als het iets onaangenaams is." En Ferdinand Muller stak zijn handen diep in zijn zakken en keek op zijn vrouw neer met een woedenden blik in zijn grijze oogen.

„Dank je!" zei mevrouw en keerde mijnheer den rug toe.

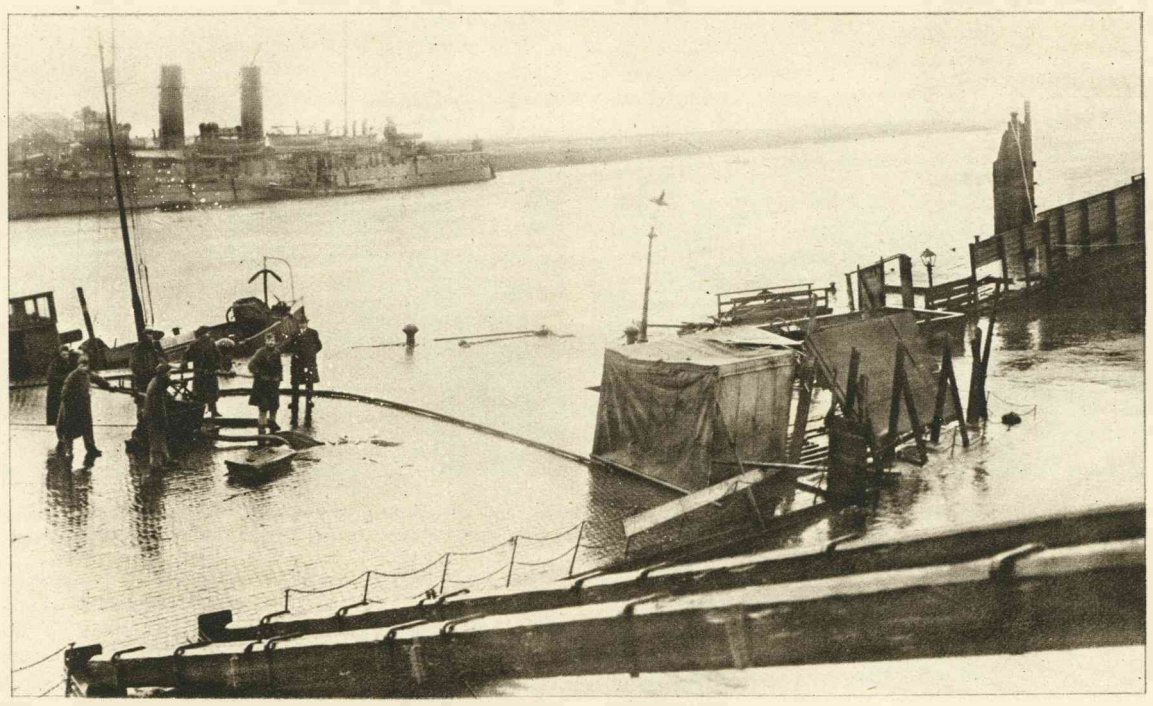
Hij stapte naar de deur, aarzelde een oogenblik en kwam weer terug.

„Luister eens, Tilly," begon hij gekalmeerd, „waarom zouden we toch telkens ruzie maken? We waren eenige maanden geleden gelukkig als kinderen. Ik zou jou geen verzoek willen doen als ik wist dat het vergeefs was."

„En ik zou jou niet getrouwd hebben als ik geweten had dat jij zoo ruw en onredelijk kon wezen."

Muller beet zich op de lippen; hij was op het punt een scherp antwoord te geven, waardoor de twist opnieuw zou zijn opgelaaid; dit gebeurde zou gauw — den laatsten tijd.

„Onredelijk!" herhaalde hij.

DE RAMP TE VLISSINGEN.

Woensdag 9 Februari is uit den in de buitenhaven te Vlissingen liggenden onderzeeër „5" bij ongeluk een torpedo afgeschoten, welke sprong en terecht kwam in de ponton, waardoor deze gedeeltelijk werd vernield en slechts door de waterdichte schotten drijvende bleef. Van ontelbare gebouwen in de nabijheid sprongen de ruiten stuk. Ook de provinciale boot Zeeuwsch Vlaanderen werd op drie plaatsen getroffen. Een stuk van de torpedo kwam aan den anderen kant weer uit het schip. Bij het ongeluk werd de korporaal-machinedrijver J. Havers, afkomstig uit Den Helder, gedood, terwijl veel personen min of meer ernstige verwondingen bekwamen. — De foto hierboven geeft de ponton weer, die door de torpedo getroffen werd.

„Dat kun je niet werkelijk meenen, Tilly. Ik vraag je om vanavond niet naar het bal bij de Nolens te gaan, omdat ik iets tegen die lui heb."

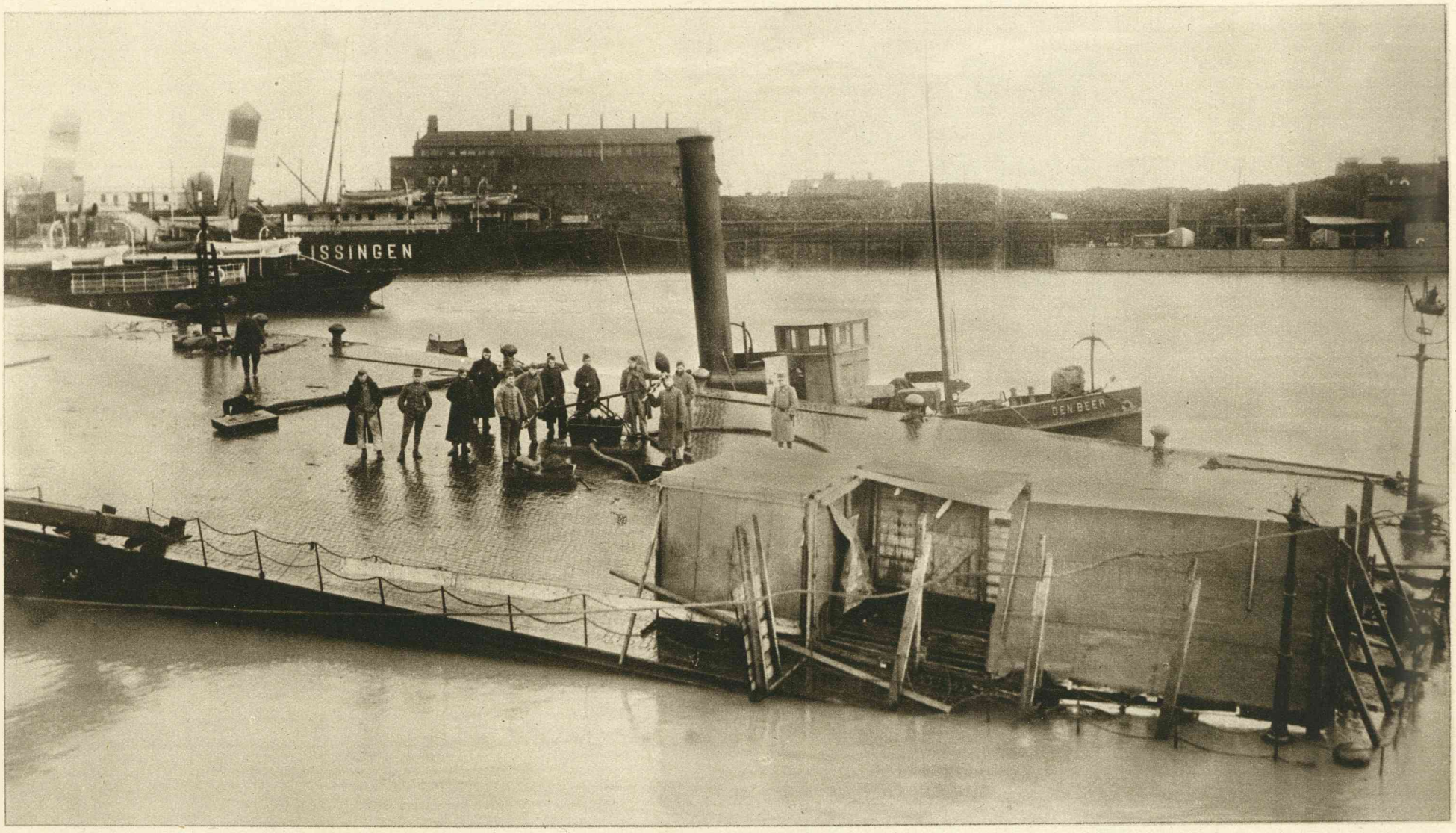
„Is dat de eenige reden?" vroeg zijn vrouw, terwijl ze zich snel omkeerde en hem doordringend aanzag.

„Neen, dat is het niet!" Muller's stem klonk gevaarlijk koel en afgemeten. „Ik zei het zoo bezadigd mogelijk, in werkelijkheid heb ik gruwelijk het land aan de Nolens; doch dat is niet alles, mijn voornaamste reden waarom ik je verzoek van hun bal weg te blijven, is dat ik geloof dat je er alleen heen wilt gaan om Harting te ontmoeten en ... ik wil je voor jezelf redden. Ik — wil niet dat de naam van mijn vrouw in een adem genoemd wordt met dien van Harting, dat is alles!"

„Aha!"

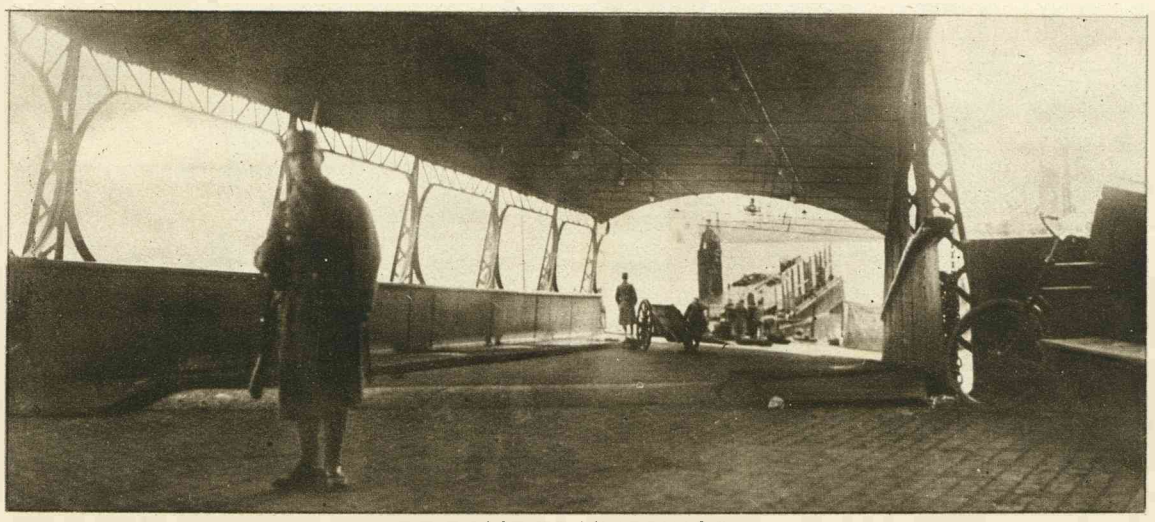
Tilly is doodsbleek geworden en haar ademhaling is kort en krampachtig. Ze is buiten zichzelve van woede en tevens diep beleedigd. Haar man slaat hier echter geen acht op.

„Je weet, dat wat je zegt een leugen is." Ze staat nu vlak voor hem en haar woorden komen fluis

DE RAMP TE VLISSINGEN.

De ponton, die sterk naar een zijde overhelt, wordt met brandspuiten leeggepompt

DE RAMP TE VLISSINGEN.

Het terrein waarop het ongeluk heeft plaats gehad, door militairen afgezet. (*foto's V.F.B.*)

terend van haar lippen. „Ik beloofde Jojo vanavond mee te nemen, en ik zal mijn woord houden."

„Best! Dan hebben we elkander niets meer te zeggen."

Op dit oogenblik ging de deur open en kwam de dienstbode binnen met een fraaie bouquet en een een brief.

„Met de hartelijkste groeten van mijnheer Harting," zei ze en verliet het vertrek.

Er heerschte een oogenblik doodsche stilte; toen, zijn vrouw bij den pols vattende, dat het haar pijn deed, trok Muller haar woest naar de tafel.

„Beloofde je ook aan .... Jojo dat je Harting's bloemen zoudt dragen en zijn brieven ontvangen?"

Hij greep naar het epistel, doch Tilly bedekte het snel met haar hand.